

χειμαρδόν, ὅστις πληρεῖ τὴν λίμνην τοῦ πυθμένος, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μικρὰν καὶ ἐπίπεδον κορυφὴν τῶν βράχων.

Λυσσώδης ἄνεμος καταμαστιρίζει διηνεκῶς τὴν ἄξενον ταύτην χώραν, τὴν κρουπομένην εἰς νέφη ὀμίχλης οὕτω πυκνῆς, ὥστε, οὐδὲν βλέπων καὶ φοβούμενος μὴ πλανηθεὶς πέσης εἰς τὰς γαινούσας βώγμας, αἵτινες σγίζουσι τὰς κορυφὰς ταύτας, ἀναγκάζεσαι ν' ἀπέλθῃς.

Ἡ ἔρημος! ἡ ἔρημος εἰκονίζεται ἀπαισίως χρώμασιν· ἀλλ' ὁ εἰς τὴν ἔρημον ταύτην μὴ ἔλθων, δὲν δύναται οὐδὲ ἰδεῖν κἄν νὰ συλλάβῃ τῆς φρίκης ἣν ἐμποιεῖ. Εἰς τὰς λυδικὰς ἐρήμους βασανίζει ἡ δίψα, φλέγει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς τοῦλάχιστον λάμπει ἐκεῖ, ἡ γῆ ἔχει χρῶμα· ἐκεῖ τοῦλάχιστον εὐρηται ἐνιαχοῦ καὶ τις ἄσασ, ἡ συνοδεία ἐρημοπλανῶν ὁδοιπόρων, ὑπάρχει που ἢ τοῦ Ἄραβος καλύβη, ἐνθα δύναται τις καὶ νὰ ζήσει καὶ ν' ἀναπνεύσῃ! ἀλλ' ἐδῶ, ἐδῶ τίποτε! πλὴν τοῦ ἀνέμου, τῶν λίθων, τῆς ὀμίχλης. Ἡ ζῶη ἐνταῦθα δὲν ἔχει χώραν, ἐδιώχθη, καὶ ἐδῶ δυνάμεθα μάλιστα νὰ ἐνοήσωμεν τοῦ κόσμου τὸ πέρας, τὴν ἀκατοίκητον γῆν. Ἀπέναντι τοιαύτης εἰκόνας ἡ ψυχὴ μελαγχολεῖ καὶ ναρκοῦται. Τὸ κατὰ τὸν ἐπίγειον ἡμῶν εἶον ἐπιδικώμενον τέρμα ὁμοιάζει ἄρα γε τῷ τέρματι τούτῳ τῆς ἐπιγείου ἡμῶν ὁδοιπορίας;

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Κ. ΒΩΜΟΝ.)

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ.

Ἴδου πῶς πανηγυρίζεται εἰς Κορογκόνην, πόλιν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ἡ εορτὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Γίνεται λιτανεία, καθ' ἣν περιφέρεται εἰς τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀποστόλου. Μετὰ δὲ τὴν περιήγησιν ταύτην, ἐνῶ πρόκειται νὰ εἰσβιθασθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οἱ κάτοικοι τῶν ἐνοριῶν, ἰστάμενοι εἰς δύο σειρὰς κατὰ γραμμὴν, ρίπτουσι κατ' αὐτοῦ πέτρας ὡς βροχὴν! Ἐὰν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν ἔχων σῶαν τὴν κεφαλὴν, ἡ σωτηρία τῆς θεωρεῖται ὡς οἰωνὸς κάκιστος, προμηνύει σιτοδείαν, κτηνῶν θάνατον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα δυστυχήματα. Ἐὰν ὅμως ἀποκεφαλισθῇ, (καὶ ἡ περίστασις αὕτη δὲν εἶναι σπανία μετὰ τόσον λιθοβολισμὸν), ὁ οἰωνὸς εἶναι ἄριστος· ἀλλ' ἐὰν, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς του οἱ ἰχθύς τοὺς ὁ ποῖους κρατεῖ, (ἐψητοὺς ἢ ὄχι, δὲν μᾶς τὸ λέγει ἡ ἱστορία), τότε δὴ τότε ἀγάλλεται καὶ σικριτᾶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, πιστεύον ὅτι τὸ ἔτος θέλει εἶσθαι εὐτυχές, καὶ καρποφόρον καὶ καταθύμιον εἰς πάντα.

Μετὰ τὴν κατατομίαν, συγκροτεῖται μάχη ἐκ τοῦ συστάδην μεταξὺ τῶν

κατοίκων τῶν δύο ἐνοριῶν τῆς πόλεως, κατὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ τραυματίζονται ἐκατέρωθεν. Οἱ δὲ νικηταί, λαμβάνοντες ἐν θριάμβῳ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου, θέτουσιν αὐτὴν ἐπὶ μακρᾶς δοκοῦ, ἔχοντες ἀκλόνητον τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλει διαφυλάξει τὴν ἐνορίαν τῶν ἀπὸ παντὸς ἀνιαρῶν συμμάχου.

Ἐφημέριός τις, θελήσας νὰ καταργήσῃ τὴν ἀσεβῆ ταύτην τελετὴν, παρήγγειλε τὸν ἀγαματοποιὸν νὰ μὴ ἐτοιμάσῃ τὴν νέαν κεφαλὴν κατὰ τὴν προσεχῆ ἑορτὴν, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι, ἐὰν τὸ ἔτος ἐκεῖνο παρήρχετο χωρὶς νὰ χυθῆ τὸ αἷμα τοῦ Ἀποστόλου, ἤθελε παύσῃ ἡ γελοία ἐκείνη συνήθεια· ἀλλὰ, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, εἰδοποιήθη τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς ὅτι ἡ λιτανεία ἐμελλε νὰ τελεσθῆ καὶ ὅτι εἶχον ἐνδύσει μὲ τὰ ἄμφια τοῦ Ἁγίου Πέτρου τὸ ἄγαλμα τῆς Θεοτόκου, ἔχον πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὸ τοῦ Ἀποστόλου, ἂν καὶ στερούμενον γενειάδος. Καὶ ἡ μὲν λιτανεία ἐγένετο κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ δυστυχίαν ὁμῶς τῶν Κορογκονίων, ὁ θηλυκὸς Ἀπόστολος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν φέρων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐκτοτε τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐπωνομάσθη, ἡ *Παραγία τῶν Θανμάτων*.

Αἱ πολιαὶ σὺν νῷ γεραρώτεραι· αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ
μᾶλλον τῶν πολλῶν εἰσὶν ὄνειδος ἐτῶν.

Αἱ τρίχες, ἦν σιγᾶς, εἰσὶ φρένες· ἦν δὲ λαλήσεως,
ὡς αἱ τῆς ἥβης, οὐ φρένες, ἀλλὰ τρίχες.

Εἰ τὸ τρέφειν πῶγωνα δοκεῖ σοφίαν περιποιεῖν,
καὶ τράγος εὐπῶγων εὐστοχός ἐστι Πλάτων.

Ἔσθεςε τὸν λύχνον μῶρος, φυλλῶν ὑπὸ πολλῶν
δακνόμενος, λέξας : οὐκέτι μὲ ἐλέπετε.